

stillet Forslag, hvorved man vil undgaa dette, saa synes jeg, det dog fortjener en større Baaagtelse end den, det har fundet fra det ærede Flertals Side, idet det foreslaar ganske uden videre at udstemme § 2. Jeg tør udtale, at det i Udvalget fra første Dag af har været gjort gældende, at det vilde være heldigt, om man i Loven kunde komme til at opstille en normal Skattevedtægt, og det er just det, der tilnærmelsesvis er foreslaaet af det ærede Medlem fra Storheddinge og mig, nemlig at vi i selve Loven skulde optage saadanne Bestemmelser, som kunde gøre det unødvendigt, at Indenrigsministeriet skulde approbere Skattevedtægterne. Hvis Overholdelse af disse Bestemmelser var iagttaget i en Skattevedtægt, skulde man i øvrigt kunne gøre Vedtægten, som man vilde, og det er jo netop det, som den ærede Ordfører for Udvalget i Dag har fordret, nemlig at der skulde leynes Kommunerne Afgang til at ordne deres Skatteligningsforhold, som de ville — men at de nødvendigvis skulde have Lov til at træffe uretfærdige Bestemmelser, eller til slet ikke at have nogen Vedtægt, det kan jeg dog ikke indrømme. Jeg vil henstille til Flertallet — som i øvrigt egentlig ikke er noget Flertal, siden det ærede Medlem fra Tisted (H. Andersen) har sluttet sig til vort Forslag som principalt Forslag — om at tage, under Overvejelse, om her ikke fra os er udraft en Haand, der mulig kunde hjælpe til at bringe Overensstemmelse paa et Punkt, hvor Uoverensstemmelsen truer med at forspilde alt det Arbejde, som er lagt i denne Sag, og gøre den hele Lov uigennemførlig, efter som det jo dog maa anses for at være en given Sag, at efter Udstemmen af § 2 vil der ikke være nogen rimelig Udset til Genførelse af denne Lov. Om der vil være nogen Udset med det Forslag, som det ærede Medlem fra Storheddinge og jeg har stillet, ved jeg ganske vist ikke; men det er dog et Kompromisforslag, som gaar i den af Regeringen antydede Retning, og det synes mig derfor, at det maa have nogen Udset til at kunne blive et Grundlag for en Forhandling mellem de modstridende Opfattelser. Det stiller Kommunerne selvstændigt, paa samme Tid som det begrænser den Ret de have til at paalægge Skat indenfor visse fundamentale Regler, som man naturligvis — hvad ogsaa det ærede Medlem for Storheddinge udtalte — kan drøfte og have forskellige Meninger om og forandre paa i Tingene, men som dog, naar de optages i Loven i den Form, som begge Ting kunne blive enige om, maa siges

at yde den Betryggelse, som Regeringen netop har tilfattet, at der skulde være, og for hvis Skyld Regeringen har stillet Forslag om, at Vedtægterne i Henhold til § 2 skulde være approberede af Ministeriet.

Med Hensyn til § 5 har jeg stillet det Forslag sammen med forskellige ærede Medlemmer, at der skal være en for Landet fælles Skattekommission. Jeg kan ikke se reitere, end at den tilfældige Omstændighed, om 2 Kommuner, der ligge i Strid med hinanden om Anvendelsen af de interkommunale Statteregler, have fælles Overligningskommission eller ikke have en saadan, ikke bør være afgørende for, om denne Overstattekommission, som vi jo alle ere enige om skal findes, skal være den, som skal afgøre Striden eller ikke. Det er i den Henseende overordentlig vigtigt synes jeg, at der kommer ensartede Afgørelser; der vil jo i de første Aar, efter at denne Lov er kommen ud, blive adskillige Stridsspørgsmaal mellem Kommunerne, men der vil derefter komme nogen Stilstand i disse Stridigheder, naar analoge Sager allerede ere afgjorte af en fuldt kompetent Domstol, som Overstattekommissionen vil være, men dersom der ved Siden af denne skal finde endelige Afgørelser Sted ved Overligningsmyndighed, nemlig naar Kommunerne høre til samme Amt, saa ville disse sidste Afgørelser kunne komme i Strid med de af Overstattekommissionen truffene tilsvarende Afgørelser, og saa vil der let komme en Uiforherlighed og Tvivl mellem Kommunerne om, hvad der i det samme Tilfælde er Ret og rigtig. Dette synes jeg man nok burde kunne blive enig om. Og saa synes jeg, at man maa kunne blive enig om, at de Embedsmænd, der skulle udnævnes, ikke skulde udnævnes af Rigsdagen, thi det er dog ikke det Sted, man gaar til, for at saa Embedsmænd udnævnte, uden yderste Nødvendighed. Det er Kongen, der bør udnævne disse Embedsmænd, og jeg synes, at man kan være meget betrygget ved den Udnævnelse af Overstattekommissionens Medlemmer, som vi have foreslaaet. Jeg ser i alt Fald ikke, at der skulde være nogen Nødvendighed for, at Rigsdagens 2 Afdelinger udnævne dem. Med Hensyn til §§ 9 — 11, som det ærede Medlem for Storheddinge henstillede til mig at udtale mig om, ville de Herrer have bemærket, at vi ved § 9 ere i det Tilfælde — naar jeg ser hørt fra det ærede Mindretal til Venstre, som søger et helt nyt Grundlag for Loven om den personlige Kommuneskat — at Udvalgets samtlige Medlemmer ere blevne enige, og den Uenighed, der knytter sig til den næste